

РЕШЕНИЕ

№ 26080

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **2246** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във вр. с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на А. А. Х./А. А. Н./, [дата на раждане] , гражданин на С., подадена чрез адвокат Л. Д., срещу Заповед рег. № 513з-1116/30.01.2026г., издадена от ЗА Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата са изложени аргументи за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че оспореният административен акт е немотивиран и лишен от фактическа обосновааност. Застъпена е и теза за нищожност, обоснована с произнасяне на органа не по направеното искане, доколкото се твърди, че жалбоподателят е кандидатствал за предоставяне на разрешение за продължително пребиваване за съпругата си. Сочи се, че неустановяването на жалбоподателя на декларирания адрес на територията на Р.България при извършената еднократна проверка от служителите на Отдел „Миграция“ не е достатъчно основание, за да се направи извод, че в заявлението за продължаване срока на предоставеното право на продължително пребиваване са декларирани неверни данни. Поставен е акцент върху липсата на нормативно изискване за непрекъснато пребиваване на декларирания адрес. Така е мотивирана тезата за противоречие на оспорения административен акт с целта на закона. Изложени са твърдения и за превратно упражняване на властнически правомощия поради непълно изясняване на релевантните за правилното приложение на материалния закон факти. От

съда се иска да отмени оспорения административен акт.

В проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата.

Ответникът – Началник-отдел „Миграция“ - СДВР, редовно призован, не се представлява.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От представените по делото доказателства се установява, че в отдел „Миграция“ - СДВР е подадено заявление с вх. № 300628/18.12.2025г. от лицето А. А. Х. /А. А. Н./, [дата на раждане], гражданин на С., чужденец с хуманитарен статут, за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейство със съпругата му С. А./С. А., гражданин на С., на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от Закона за чужденците в Република България - ЗЧРБ („членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително ши за постоянно пребиваване”).

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно: копие на страница със снимка на паспортите на жалбоподателя и неговата съпруга; карта на чужденец с хуманитарен статут №[ЕИК] на жалбоподателя; удостоверение за пътуване зад граница на чужденец с хуманитарен статут на жалбоподателя; удостоверение за сключен брак в превод на български език; свидетелство за съдимост на съпругата на жалбоподателя; декларация за осигуряване на издръжка; копие на разрешение за пребиваване в Република България с № R., валидно до 09.01.2026г.; Сертификат № 4596/28.11.2025г. от БТПП; допълнително споразумение № 3/17.12.2025г. към трудов договор № 5/09.06.2025г., сключен между жалбоподателя и „Барзан логистик къмпани“ ЕООД. В заявлението си сирийският гражданин е декларирал, че живее на адрес: [населено място], [улица], вх. 1, ет. 4, ап. 11, където, според представената декларация от него, ще живее със съпругата си. Като доказателства за осигурено жилище, същият е приложил нотариално заверена декларация от 10.09.2025г. от собственика на жилището от М. Х. В..

Служители на отдел „Миграция“ – СДВР са извършили на 18.01.2026 г. проверка на посочения адрес на пребиваване, а именно: [населено място], [улица], вх. 1, ет. 4, ап. 11, и са констатирани, че на адреса не е установен чуждия гражданин. Прието е, че жилището е без условия за обитаване, понеже вратата на апартамента е била отворена, като цялото жилище е било в необзаведено състояние с неизмазани стени, без подова замазка и без положени настилки и довършителни покрития. Проведен е разговор с Р. Д. - съсед от ап. 9, находящ се на ет. 3, като при проведения разговор същата е заявила, че откакто е построен блока преди четири години в горепосочения апартамент не е живял никой и си стои отворен. Г-жа Д. е добавила, че никога не е виждала търсения чужд гражданин и той със сигурност не живее на адреса. Проверката е описана в докладна записка рег. № 513р-6210/19.01.2026г.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-10793/29.01.2026г., съставено от инспектор при отдел „Миграция“ – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция“ – СДВР, на А. А. Х. /А. А. Н./ да бъде издадена заповед за отказ по заявление вх. № 300628/18.12.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради деклариране на неверни данни.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, ЗА Началник на отдел „Миграция“ – СДВР е издал оспорената

Заповед рег. № 513з-1116/30.01.2026г., с която на А. А. Х. е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост. От ответника са приложени заповеди относно компетентността на органа, издал акта. Със Заповед № 513з-2396/24.03.2021г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ – СДВР от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта.

В съдебно заседание са представени от жалбоподателя и приети доказателства, удостоверяващи актуален адрес и местопребиваване в страната. Същите са неотносими към предмета на спора, поради което и съдът не ги кредитира.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на А. А. Х. /А. А. Н./ лично, в присъствието на преводач, на 04.02.2026г. Жалбата е подадена на 13.02.2026г. до съда, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

Оспорената Заповед рег. № 513з-1116/30.01.2026г., издадена от С. Т. С. за Началник на отдел „Миграция“ при СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР до отпадане на необходимостта, считано от 19.05.2025г. Със Заповед № 513з-2396/24.03.2021г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ при СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България.

Неоснователен е доводът за нищожност на оспорения административен акт поради произнасяне по непредявено искане. От представените по делото доказателства се установява, че в отдел „Миграция“ – СДВР е подадено заявление с вх. № 300628/18.12.2025г. от А. А. Х., гражданин на С. и лице с предоставен хуманитарен статут, за предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗЧРБ с цел събиране на семейство. В самото заявление не е отправено самостоятелно искане от името на съпругата му, нито е посочено, че тя е заявител по административното производство. Напротив, заявлението е подадено от А. А. Х. и именно по така направеното искане административният орган се е произнесъл. Следователно липсва несъответствие между предмета на подаденото заявление и предмета на постановения административен акт, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност.

Заповедта е съставена и в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването и. Административният орган се е позовал на извършената проверка, осъществена от служители на

отдел „Миграция“ – СДВР на посочения от лицето адрес, където живее, при която е констатирано, че то не живее там. Това обстоятелство е прието като деклариране на неверни данни, което основание да се откаже предоставяне право на продължително пребиваване.

Независимо от изложеното, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл. 146, т. 3-5 от АПК.

Съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малко от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. Спорът в случая е относно наличието на „осигурено жилище“. Според константната съдебна практика нито в ЗЧРБ, нито в ППЗЧРБ има изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище. Достатъчно е към момента на получаване на разрешението той да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището, за осигуряването, на което е представил доказателства. Изискването на „осигурено жилище“ по смисъла на чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ налагат проверка дали към момента на получаване на разрешението лицето има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В този смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд /Решение № 11462/12.12.2022г. по адм. дело № 3631/2022г. IV отделение, Решение № 11586/18.11.2025г. по адм. дело № 5472/2025г. IV отделение./.

Към заявлението е приложена декларация с нотариална заверка на подписа на М. В., според която е собственик на жилището намиращо се на адрес в [населено място], [улица], вх. 1, ет. 4, ап. 11 и доброволно го предоставя за пребиваване на жалбоподателя и неговата съпруга. Освен това още при подаване на заявлението е представен и анекс № 1 към договора за наем.

Съдът кредитира представените писмените доказателства по делото. При посещението си на 18.01.2026г. служителите на ОМ-СДВР, когато не са установили никой на адреса, не са се възползвали от възможността да посетят жилището повторно, а са се доверили на показанията на съсед, като в същото време пренебрегват представените от заявителя по административната преписка писмени документи.

При тези данни по делото според съда е дължим извод, че в нарушение на задълженията си по чл. 34, ал. 3 и чл. 35 от АПК служителите на ОМ-СДВР не са се възползвали от всички процедурни възможности, които по чл. 39 от АПК са изключително широко дефинирани, за събиране на доказателства относно релевантните по чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ обстоятелства, конкретно относно спорното наличие на „осигурено жилище“. Проверката за наличие на такова не включва единствено посещение, и то еднократно, на заявения адрес, но и събиране на всички допустими и относими доказателства. С липсата на поне повторна проверка в жилището и с несъбирането на други доказателства относно наличие на реална възможност и годно правно основание за обитаване на жилището, случаят е останал неизяснен от фактическа страна – допуснато е съществено процесуално нарушение – самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

В противовес на приетото от административния орган, приложените към заявлението писмени доказателства убедително и безпротиворечиво установяват връзка на чужденеца и семейството му с декларирания административен адрес, където те не са длъжни да пребивават постоянно. Тази връзка е доказана чрез представения договор за наем и декларация. В случая служителите на ОМ-

СДВР са имали възможност след първоначалната проверка на адреса да използват правомощията си, за да съберат повече доказателства относно наличието на възможност лицето да обитава този апартамент. Ето защо не може да се приеме, че А. А. Х. е предоставил неверни данни. Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган следва да установи фактическите основания, посочени в отказа, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. При недоказване на предоставянето на неверни данни относно наличието на „осигурено жилище“ е дължима отмяна на отказа и поради неговата материална незаконосъобразност – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото от А. А. Х./А. А. Н./, заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. Х. /А. А. Н./, [дата на раждане], гражданин на С., Заповед рег. № 513з-1116/30.01.2026г., издадена от ЗА Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане подаденото на 18.12.2025г. от А. А. Х. /А. А. Н./, [дата на раждане], гражданин на С., заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: